

KAPITEL 3

HVOR IVERSEN
FÅR GODE BILLEDER TIL AVISEN AF BLOM OG BØLLE-BOB.
OG FRU BASSE UNDRER SIG OVER MANDFOLKENE.

Bølle-Bob betragtede sit værk og smilede veltilfreds. Han havde fået anbragt alle de små flag oppe over døren, og han glædede sig til at se, hvem der gik i fælden.

Han syntes selv, at han havde været meget snedig. Han havde forbundet kassen med flagene med en snor til den halv-åbne dør.

På den måde kunne alle komme ind i klassen, men når timen var slut, ville den første, som åbnede døren, blive begravet i flag.

Bølle-Bob grinede ved tanken.

Så hørte han dørene smække ude på gangen. Han troede, det var klassen, som omsider kom tilbage, men det var det ikke.

Det var Blom, som kom stormende ind i klassen med Iversen lige efter.

»Der er han!« råbte han og løb hen til Bølle-Bob, »nu har jeg dig, din lømmel, nu skal jeg...«

Blom hævede hånden, som om han ville slå, og Bølle-Bob strakte sit hoved frem og pegede på sin kind:

»Her!« sagde han, »slå her!«

»Hva?« Bloms arm blev hængende i luften.

»Ja, eller på næsen, det vil sikkert gøre ondt.« Bølle-Bob pegede på sin næse.

»Hva?« sagde Blom igen og så ret dum ud med armen

strittende lige ud i luften.

»Ja, du kunne også sparke mig i maven, det ville se godt ud i avisen.«

»I avisen?« Blom havde helt glemt Iversen, men nu vendte han sig om og fik øje på ham.

Iversen fotograferede på livet løs.

»Hvad hulen!« sagde Blom, »du fotograferer da ikke det her?«

»Av, av, av!« Bølle-Bob bukkede sig sammen med et smertefuldt udtryk, derefter lagde han sig ned på gulvet og stønnede: »Åh nej, la vær, av av.«

Sådan lå han lidt og vred sig i smerte. Så holdt han pludselig op og sendte Iversen et stort grin:

»Fik du det?«

Iversen nikkede. Han havde fået et par gode billeder.

»Jamen, jeg har ikke rørt ham,« sagde Blom, »det så du da, Iversen?«

»Jeg så ingenting,« sagde Iversen, »jeg havde travlt med at fotograferer.«

Bølle-Bob smilede venligt til Blom:

»Jeg så heller ingenting; jeg havde travlt med at sige av.«

»Hvad er det her for noget?« Blom var ved at eksplodere: »Iversen, så hjælp mig dog! Synes du ikke, han trænger til en

afklapsning?»

»Slap nu af, Blom,« sagde Iversen, »du ved jo ikke engang, om det er ham, der har gjort det.«

»Selvfølgelig er det ham.« Blom kiggede ondt på Bølle-Bob: »Vil du nægte, at det er dig, der har gjort det?«

»Gjort hvad?«

»Gjort hvad,« sagde Blom vrængende, »er det ikke dig, der har fjernet mit blomkålshoved, eller jeg mener... fjernet mit hoved, altså statuens, altså mit, altså... DU VED JO GODT, HVAD JEG MENER. Er det ikke dig?«

»Det kunne jeg aldrig finde på,« sagde Bølle-Bob, »jeg holder så meget af blomkål.«

»Du holder kun af at lave ballade, gør du, men nu skal jeg fortælle dig...«

»Kunne du ikke fortælle det til Iversen?« afbrød Bølle-Bob, »jeg har desværre ikke tid mere, så jeg smutter.«

Han begyndte at gå, men vendte om og gik tilbage til Blom. »Med mindre du lige vil give mig en blodtud først?« sagde han og holdt sit ansigt hen foran Blom, der skævede nervøst hen til Iversen.

»Nej? Nå,« sagde Bølle-Bob, »så siger jeg tak for i dag; det var hyggeligt.«

Han gik hen mod døren. Så opdagede han, at den var lukket og vendte om. Han kunne jo ikke gå ud af den nu; det ville være for dumt, hvis han selv udløste alle papirflagene.

Så Bølle-Bob nikkede venligt til Blom og Iversen og gik hen og åbnede et vindue. Han kravlede ud af det og forsvandt.

De to mænd kiggede undrende efter ham.

»Hvorfor kravlede han ud af vinduet?« spurgte Iversen.

Blom rystede irriteret på hovedet:

»Den dreng kan ikke foretage sig noget som helst normalt.«

»Næh, der er skub i ham,« sagde Iversen.

»Sig mig en gang,« sagde Blom, »hvem holder du egentlig med?«

»Jeg holder ikke med nogen.« Iversen trak på skulderen: »Jeg passer bare mit job.«

»Du hjælper sådan en snothvalp med at gøre mig til grin.«

»Nåe, det klarer du nu fint selv,« sagde Iversen.

»Hvad mener du med det?« Blom var ved at være vred. Dagen var gået i fisk for ham, og han følte sig svigtet af Iversen.

»Hvad mener du med det?« gentog han, da Iversen ikke svarede.

»Ærlig talt, Blom; opstille en statue af sig selv! Du beder altså om at blive til grin.«

»Havde du ikke lovet at hjælpe?« sagde Blom, »havde du ikke lovet at skrive om den aktive forretningsmand, som gør så meget for byen og sådan noget?«

»Jo, det havde jeg også tænkt mig, men det her er en bedre historie.«

»Nå!« sagde Blom bittert, »og så er det lige meget med moralen?«

»Moral? Vorherrebevares! Jeg er journalist!«

Blom gad ikke diskutere det mere. Han ville hjem, og det skulle være nu. Han var vred og gik uden et ord til farvel hen til døren og åbnede den.

Bølle-Bob ville have elsket synet. Hans nummer fungerede perfekt.

Idet Blom åbnede døren, dalede der i hundredevis af små dannebrogsglag ned over ham. Han blev så forbløffet, at han stivnede og bare stod stille og måbede, mens de landede på hans tøj og i hans hår.

Iversen grinede og greb efter sit kamera.

»Du fotograferer ikke det her!« skreg Blom og fik et flag i munden.

Iversen afslørede en slags moral ved at lade kameraet være, men han kunne ikke holde op med at grine.

Han forstod pludselig, hvorfor Bølle-Bob var kravlet ud af vinduet. Det gjorde Blom ikke. Han begyndte at skælde ud over, at fru Basse kunne finde på at stille en kasse flag et så idiotisk sted. Enhver kunne da regne ud, at de kunne falde ned.

»Lærere!« hvædede han, »det kunne en forretningsmand aldrig drømme om.«

»Næh, du har helt anderledes styr på tingene,« grinede Iversen, »men hvis du ikke har forberedt flere overraskelser, vil jeg løbe nu.«

Han holdt omsider op med at grine og bevægede sig hen mod døren. Men da Blom i det samme trådte et par skridt tilbage, og knaldperlerne begyndte at knalde under fødderne på ham, eksploderede Iversen i et nyt grin.

»Ha ha; det er måske også fru Basse, som har tabt lidt fyrværkeri?«

»Nej!« råbte Blom rasende, mens han hoppede rundt mellem alle knaldperlerne. »Det er de skarnsunger; dem har hun heller ikke styr på.«

»Jeg må sige, at du virkelig forstår at gøre det sådan lidt festligt,« grinede Iversen og skrævede over alle flagene, »men jeg smutter nu. Tak for en underholdende dag.«

Han forsvandt fløjtende ud af døren.

Da fru Basse og alle børnene lidt senere kom ind i klassen, kravlede Blom stadig rundt på gulvet og samlede flag op.

Børnene stoppede op og kiggede forbavsede på ham.

»Jamen gud! Blom,« sagde fru Basse, »nu har jeg da aldrig...

er du faldet? Ja, når uheldet er ude, siger jeg altid, se nu bare den kostald, der brændte, og de stakkels køer, har jeg ikke ret? Men mælken er jo vigtig for samfundet, ellers...«

»Det var et åndssvagt sted at stille en kasse flag,« sagde Blom og rejste sig op.

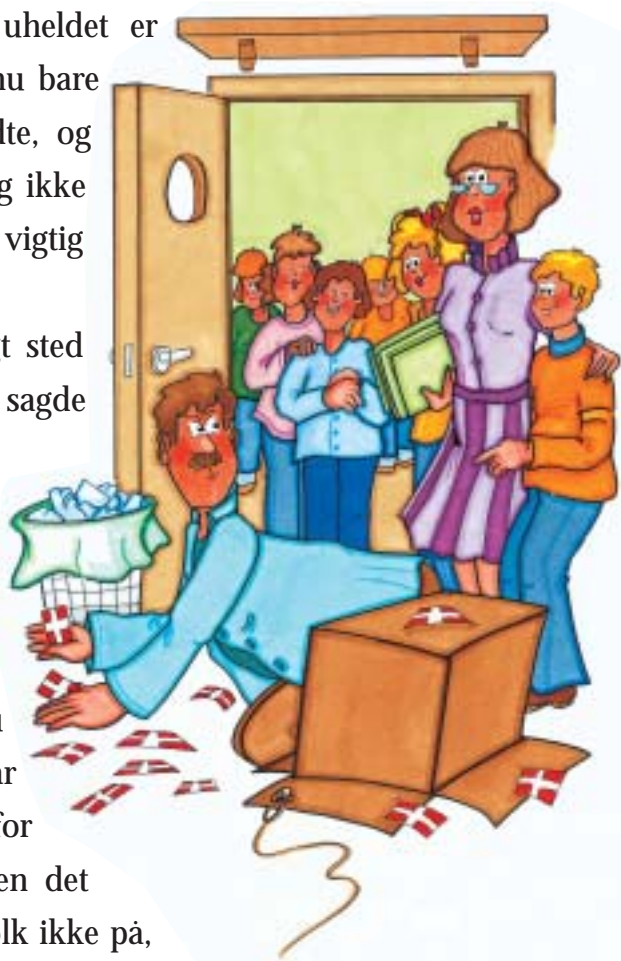
»Det har du så evig ret i, men mænd er ved gud så upraktiske, de tænker på fodbold og tændrør i stedet for at... men du kan da bare spørge, når du vil låne nogle flag, for så vil jeg da altid... men det tænker sådan et mandfolk ikke på, nej nej, de vil bare ryge pibe og skifte

tændrør og drikke cognac, og der foretrækker jeg nu altså kirsebærvin, det er mere... har jeg ikke ret?«

Det havde Blom ingen mening om. Han børstede de sidste flag af sin jakke og forlod klassen med et grynt, som vist nok betød farvel.

Han var vred.

Han syntes, at Bølle-Bob denne gang var gået for vidt. Nummeret med skulpturen var ikke en drengestreg; det var kriminelt, og det ville han ikke finde sig i.

KAPITEL 8

HVOR BØRSTEFUGLENE
BLIVER VIST FREM OG FORSØGER AT LANDE.
OG LISEMETTE UNDERVISES AF LÆRER BØLLE-BOB.

Det er da løgn!« sagde Jesper og kiggede vantro på Bølle-Bob.

»Nej,« sagde Bølle-Bob, »det sagde hun! Hun spurgte, om jeg ville undervise hende. Jeg er på vej derhen nu.«

»Skal du undervise Lisemette i at være fræk?« Jesper havde svært ved at tro på det.

»Ja, jeg har omsider fundet ud af, hvor mine evner ligger. Jeg har tænkt mig at åbne en skole for søde piger. De vil komme fra hele verden for at lære frækhedens kunst af professor Bølle-Bob.«

De to drenge gik grinende over torvet.

»Så skal du høre noget andet sjovt,« sagde Bølle-Bob, »kan du se det pæretræ der? I eftermiddags lavede jeg et nummer med...«

Bølle-Bob afbrød sig selv, fordi han havde opdaget, at Børsterne stadig sad oppe i træet.

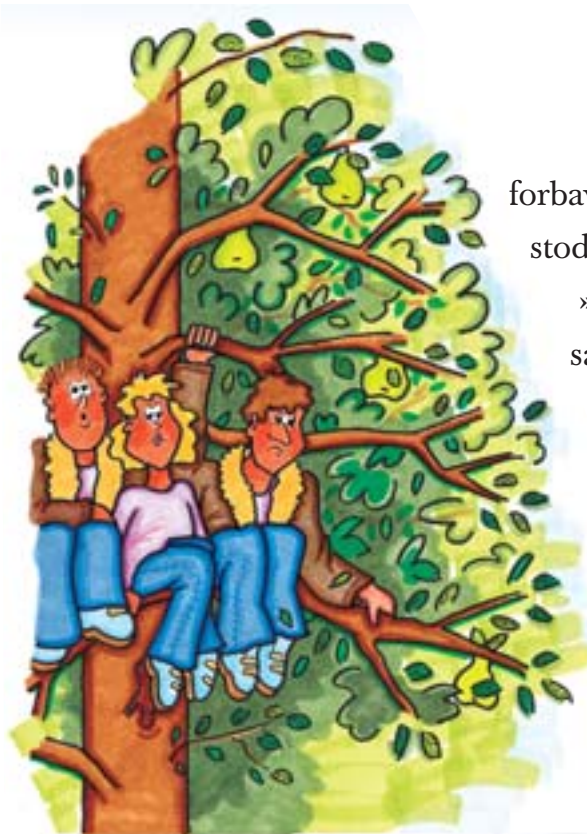
»Nej, nu har jeg aldrig...,« sagde han og gik nærmere. Han havde troet, at de var kommet ned for længst, fordi han havde sendt Blom ud i haven efter dem.

»Hvad er der?« Jesper forstod ingenting.

»Nu skal jeg vise dig en meget sjælden fugl,« sagde Bølle-Bob og pegede op i træet, »det er den såkaldte børstefugl!«

Jesper kiggede op i træet og fik øje på Børsterne. De sad og klamrede sig til en gren og så meget sure ud. Jesper kiggede

forbavset på Bølle-Bob, som bare stod og grinede.

»Hvad er... hvordan har du...« sagde han.

»Børstefuglen lever i flokke på tre,« sagde Bølle-Bob med en stemme, som om han viste rundt på et museum, »og de slår sig altid ned i høje træer for at finde føde.«

»Må de fodres?« spurgte Jesper smilende.

»Nej, det er strengt forbudt. Børstefuglene lever af katte, men de er meget kræsne, for de vil kun have katte med kongekrone på.«

Kalle lænede sig frem og råbte ned til Bølle-Bob:

»Bare vent, din lille snothvalp!«

»Snothvalp sgu,« sagde Kent.

»Bemærk børstefuglens stemme,« sagde Bølle-Bob, »den har et meget primitivt sprog. I stedet for »pip pip«, siger den »sgu sgu...«

Bølle-Bob måtte afbryde sit foredrag, fordi han knækkede sammen af grin. Jesper grinede også, selvom han ikke rigtig forstod, hvad der foregik.

»Du Bob!« sagde Kalle med et helt anderledes venligt tonefald, »hvis du nu får os ned, så glemmer vi alt det her, ikke? Så lader vi dig være i fred for fremtiden.«

Bølle-Bob lod, som om han ikke hørte Kalle. En dame stoppede op og lyttede interesseret til hans foredrag.

»Børstefuglen har det problem, at den ikke kan flyve, og det er jo lidt af en ulempe for en fugl. Den kan faktisk kun flyve nedad, og så lander den meget meget tungt.«

Damen havde aldrig hørt om en børstefugl før og kiggede op i træet. Da hun fik øje på Børsterne, gik hun hovedrystende videre.

Bølle-Bob tog fat i Jesper:

»Ja, vi må desværre også videre, vi takker for det interessante syn.«

De to drenge gik leende bort.

Telefonen ringede på Iversens kontor. Det var Smukke Sally.

»Ja dav, Sally,« sagde Iversen, »hvad siger du?«

»Det var den her Miss.«

»Mis?«

»Ja, *Månedens Miss*. Jeg ville høre, hvornår du havde tænkt dig at fotografere mig,« sagde Sally.

Iversen havde i virkeligheden glemt alt om Sally, men nu tænkte han, at det var bedre at få det overstået. Ellers blev det fjogede pigebarn vel ved med at ringe.

»Det er sjovt, du ringer,« sagde han, »jeg skulle lige til at ringe til dig. Jeg havde tænkt, at vi kunne skyde de billeder i morgen.«

»Skyde?«

»Ja, kom op til mig engang over middag.«

»Det kan jeg godt,« sagde Sally.

»Fint. Så ses vi.« Iversens tonefald skulle vise, at samtalen var afsluttet, men det forstod Sally ikke.

»Du Iver,« sagde hun, »synes du, at jeg skal have en agent?«

»En agent? Hvad mener du?«

»Jo altså, når nu jeg kommer i avisen, ikke? Hvis der så er nogen, der ringer, når de ser mig, hvis jeg altså er god, og de så vil bruge mig, ikke? Som fotomodel altså, skal jeg så ikke have en agent eller sådan noget?«

Iversen sad og rystede på hovedet, hvad Sally jo heldigvis ikke kunne høre i telefonen.

»Det snakker vi om i morgen, ikke? Vi ses!« sagde han og lagde røret på, før Sally kunne nå at sige mere.

Så skænkede han en kop kaffe op og tændte sig en cigaret:
En agent! Vorherrebevares.

Lisemette sad på sin plads i klassen, da Bølle-Bob trådte ind.

»Hej!« sagde hun glad.

»Hvad laver du her?« Bølle-Bob lod som om, han var forbavset over at se hende.

»Jamen, vi aftalte da, at du skulle undervise mig.«

»Hvornår?«

»Øh, var det ikke nu?« sagde Lisemette forvirret. Hun plejede ikke at misforstå aftaler.

»Jo,« sagde Bølle-Bob og kiggede strengt på hende, »hvorfor kommer du ikke for sent?«

»Nå, på den måde,« sagde hun med et smil, »ja, det må du undskylde.«

»Du skal ikke undskylde!«

»Nej.«

»Jo!« råbte Bølle-Bob med vred lærerstemme. Han syntes selv, han var en fremragende pædagog.

»Jo?« sagde Lisemette usikkert, »skal jeg undskylde?«

»Nej, men når jeg siger *nej*, skal du sige *jo*. Det er jo meningen, du skal svare igen, ikke?«

For første gang i sit liv havde Lisemette svært ved at modtage undervisning.

»Det er altså svært det her,« sagde hun, »skal jeg hele tiden sige det modsatte af dig?«

»Nej, så enkelt er det ikke. Det skal også være sjovt, ikke? Eller frækt! Prøv og sig noget frækt.«

»Ja,« sagde Lisemette og tænkte sig om. Hun havde aldrig nogensinde sagt noget frækt, så det var ikke så let. Bølle-Bob stod og ventede.

»Det er jo det, jeg ikke kan,« sagde hun så.

»Jo, kom nu, du skal! Sig noget rigtig frækt!«

Lisemette tænkte igen. Bølle-Bob kunne se, at hun arbejdede med sig selv.

»Prut!« sagde hun.

»Prut?«

»Ja, altså undskyld, men jeg...«

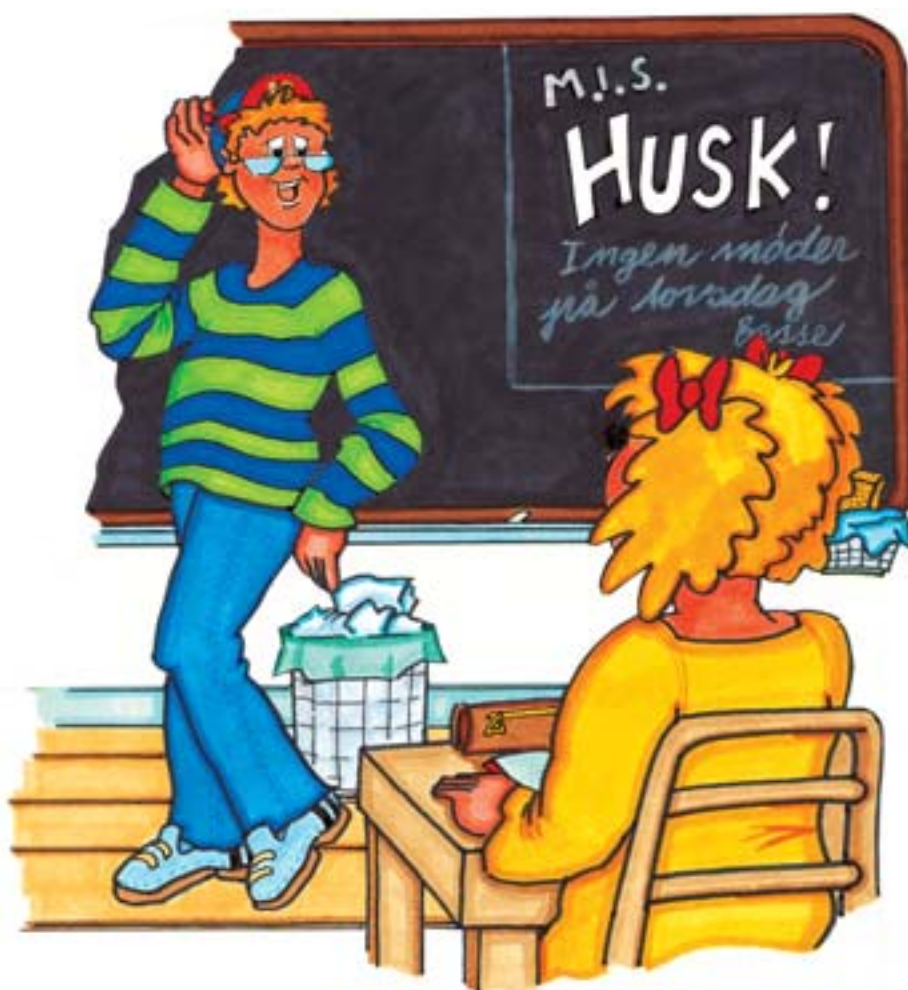
»Ingen undskyldninger!« sagde Bølle-Bob og begyndte at gå frem og tilbage foran tavlen. Det var vist alligevel ikke så nemt at være lærer.

»Prut«, sagde han, »er det virkelig det frækkeste, du kan finde på?«

»Jah,« sagde Lisemette og kiggede ned i bordet.
»Kan du så ikke i det mindste sige *skid?*«
»Nej, kan vi ikke starte med *prut*,« sagde hun, »det er jo første time.«
»OK, du siger *prut*. Se her, nu er jeg lærer.«
Bølle-Bob gik op og satte sig bag katederet.
»Lisemette!« sagde han med myndig lærerstemme, »vil du tage din bog frem?«
»Ja,« sagde hun og bøjede sig ned efter sin taske.
»Nej! Du skal sige *prut!*« Bølle-Bob sprang op og gik ned mod hende.
»Undskyld; *prut*.«
»Ikke undskyld, kun *prut!*«
»Ja, kun *prut*,« sagde hun og lød alt andet end fræk.
Bølle-Bob satte sig med et suk op til katederet igen. Han følte sig virkelig som en gammel, træt lærer.
»Du er en meget vanskelig elev,« sagde han, »til næste gang kan du skrive *prut* 100 gange.«
»Skal jeg skrive-eh...«
»Ja, *prut*,« sagde han, »P-R-U-D-T!«
»Det er altså uden *d*,« sagde hun og smilede usikkert. Hun var bange for, at Bølle-Bob blev sur over at blive rettet.
»Fint! Nu svarer du igen, sådan skal det være,« sagde Bølle-Bob som om det var med vilje, han havde stavet forkert.
Han gik hen til døren.
»Prøv og se her,« sagde han, »nu er jeg fru Basse.« Så vraltede han afsted og kiggede forvirret til alle sider, præcis som fru Basse. Lisemette grinede; hun glemte helt at være sød.

»Søde børn,« sagde Bølle-Bob, så opdagede han fru Basses briller på katederet. Dem tog han på.

»Søde børn« gentog han, »i dag skal vi... eller også skulle vi hellere... ja, for min granfætter... og det er lissom i Indien... og søde Lisemette, kunne du ikke... du er jo ikke som de her landmænd, som altid... og se nu DSB, søde Lisemette... vil du læse for os, søde Lisemette, hvad søde Lisemette?«

Bølle-Bob kiggede spændt på hende.

»Prut!« sagde hun.

»Jaaaaah, bravo!« Bølle-Bob klappede af hende.

Lisemette smilede lykkeligt. Hun var så vant til at blive rost, men at Bølle-Bob nu stod og klappede, gjorde hende glad. Det var hun ikke vant til.

Der var ingen mennesker på torvet.

Hvis der var kommet nogen forbi, ville de have undret sig over et mærkeligt syn i det store pæretræ. Kent hang i armene i en gren, og Kitt var i gang med at kravle ned af ham.

»Du må ikke kilde,« sagde han.

»Nej nej,« sagde Kitt og tog fat i hans livrem. Hun opdagede med det samme, at det var en dårlig idé, for Kents bukser begyndte at glide af ham. Hun greb fat i hans ene ben og dinglede frem og tilbage.

Oppe i træet sad Kalle og fulgte med.

»Kan du springe nu?« råbte han.

»Ja,« sagde Kitt. Det var hun også nødt til, for hun kunne i hvert fald ikke komme op igen.

Hun slap sit greb i Kents ben og landede uden problemer på jorden.

»Løb så hen efter stigen,« råbte Kalle oppe fra træet.

Kitt begyndte at løbe.

»Du Kalle,« sagde Kent, »hvor længe skal jeg hænge her?« Han var begyndt at blive træt i armene.

»Det må du edderhyleme selv om,« sagde Kalle, »jeg skal vel ikke tage alle beslutninger?«

»Nej sgu,« sagde Kent og skævede forskrækket ned mod jorden.

